

γεροκουρσάρος ό, Σ.Κούρτ. εἰς Ν.Έστ. 17 (1935), 522.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κουρσάρος.

Ό ἡλικιωμένος, συγχρόνως δὲ καὶ ρωμαλέος, δυνατὸς κουρσάρος: Μὰ ἡ καρδιά τοῦ Ἀχμέτ, ἐνὸς γεροκουρσάρου ποῦ εἶχε τὰ νιάτα του 'ς τὴ θάλασσα κουρσεύοντας, δὲν ἔλεγε τὸ ἴδιο.

γεροκούσαλο τό, Ν.Δ.Λουκόπ. εἰς Ν.Έστ. 1 (1927), 267 Έφημ. Έλευθ. Λόγ. 631, Πρωτεύουσ. 447, 1 γιρουκούσαλου Ἦπ. (Δωδών. Πλατανούσ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κούσαλο.

Ό πολὺ γέρον, ὁ ὑπέργηρος ἐνθ' ἄν.: Ποῦ νὰ τοῦ φέρ' τοῦ γιρουκούσαλου 'ς τοῦ Μύτ'κα! Τ' ἄφηκε 'ς τοῦ γρέζ' Μύτικ. Ποῦ νὰ πάη τὸ παιδί μας μοναχὸ μ' ἓνα γεροκούσαλο, ποῦ δὲν μπορεῖ τὸν ἑαυτὸ του καλὰ καλὰ νὰ κοιτάξῃ; Ν.Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γεροκούφταλο.

γεροκουτεντές ό, πολλαχ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κουτεντές.

Γέρον ἀπομωρανθεῖς. Συνών. γεροξεκουτής, γεροξεκουτιάρης, γεροξεμωραμένος.

γεροκούφταλο τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.) γεροκούφτελο Πελοπν. (Άρκαδ.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κούφταλο.

Γεροκούσαλο, ὁ βλ.

γεροκρίαρος ό, ἀμάρτ. γερόκλιαρος Κύπρ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κριάρι, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ κλιάρι.

Κριὸς μεγάλης ἡλικίας: Γνωμ.

Ποῦ τὸ κοκ-κορίφιν ρίφιν τζαὶ ποῦ τὸν γερόκλιαρον ἄρνιν (διὰ τὴν καλὴν παραγωγὴν τῶν αἰγοειδῶν ὁ τράγος πρέπει νὰ εἶναι νέος, διὰ δὲ τὴν τῶν προβάτων ὁ κριὸς πρέπει νὰ εἶναι ἡλικιωμένος).

γεροκρίθαρο τό, Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Μάν. Οἰν.) γεροκρίθαρος ό, Έστ. Ἀθην. 1, 223.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κριθάρι.

Κριθὴ φέρουσα στάχυν μεστὸν καὶ εὖρωστον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ. Νὰ κάμ' ὁ Μάρτης τρία νερά κι Ἀπρίλης ἄλλα δύο, νὰ ἰδῇς τοῦ Μάρτη τὰ κουκκιά, τ' Ἀπρίλη τὰ σ'ταράκια, νὰ ἰδῇς τὸ γεροκρίθαρο πὼς στρίβει τὸ μoustάκι Μάν.

γερολαγός ό, ἀμάρτ. γερολαός Κάρπ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λαγός, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ λαός.

Λαγὼς μεγάλης ἡλικίας καὶ σχετικῶς εὐμεγέθης: Παροιμ. Ἀπ' ἀνέριπιστο σκῖνο βγαίν' ὁ γερολαός (ἐπὶ ἀνελπίστου κέρδους ἢ εὐρήματος).

γερολιγδής ό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ τῶν θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λιγδής.

Γέρον ρυπαρός: Ὁξω, ὀξω γερολιγδῇ, τὸν ἀρχίζουν 'ς τίς γροθιές, ὥσπου πέφτει κάτω κλαίοντας.

γερολιγδιάρης ό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιγδιάρης.

Γερολιγδής, ὁ βλ.: Ἐσύ, βρε γερολιγδιάρη, πὼς ἦρθες ἐδῶ;

γερολιχουδιάρης ό, Κ.Πασαγιάν., Μοσκ., 61.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιχουδιάρης.

Μεταφ., γέρον ἐρωτύλος: Ὁ κυρ-Σταρός, χῆρος ὁ καημένος, ξερομαχημένος, βλέπεις, γερολιχουδιάρης, ἐπὶ γαίνε νὰ λειώσῃ σὰν τ' ἄδολο κερί βλέποντας τὴν περμαντόνα νὰ χορεύῃ.

γερολοτιά ἡ, ἀμάρτ. γερολοθκιά Κύπρ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λοτιά, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ λοθκιά.

Χοῖρος θῆλυς μεγάλης ἡλικίας.

γερολύκαρος ό, Γ.Δροσίν., Ἀγροτ. ἐπιστ., 166.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λύκαρος.

Λύκος γηραλέος καὶ μεγαλόσωμος: Ἦταν ἓνας γερολύκαρος φαρδὺς πλατὺς μὲ τὴ μπάλα 'ς τὸ ξερό του καύκαλο (μπάλα = βλήμα).

γερολύκος ό, πολλαχ. γιρουλύκος βόρ. ιδιόμ. γερόλυκος ἐνιαχ. γιρόλυκος Θεσσ. (Δομοκ.) γιρόλ'κους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.) γερόλυκας Πελοπν. (Λάστ. Ξεχώρ. Ξηροκ. Οἰν. Σιδηρόκ. κ.ά.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λύκος. Ὁ τύπ. γερόλυκας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς -ας μεγεθυντικά.

Α) Κυριολ. Ὁ μεγάλης ἡλικίας, ὁ γηραλέος λύκος πολλαχ.: Μ' ἓνα σάλτο ὁ στυλλὸς τσάκωσε τὸ γερόλυκα Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Ἄσμ.

Βρίσκον λύκον, γιρόλυκον, κοντσὸ κι λαβουμένον, κι στέκουμι κι τοὺν ρουτάου κι τοὺν βαργιουξιτάζου Θεσσ. (Δομοκ.) Β) Μεταφ. 1) Γέρον μὲ ἀκμαίαις τὰς σωματικὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις καὶ σκληραγωγημένος ἐκ τῶν κακουχιῶν τῆς ζωῆς, αἵτινες τὸν ἐπροίκισαν μὲ πλουσίαν πείραν πολλαχ.: Ἐνας γερολύκος μπῆκε τινάζοντας τὸ νερό ἀπὸ τὸ μousαμαδένιο κασκέτο του Ἀθῆν. Δὲν τὸν γελνᾷς τὸ γερόλυκο Θράκ. (Αἰν.) Ἀφεριμ γερόλυκα! Πελοπν. (Οἰν.) 2) Εἶδος παιδικοῦ παιχνιδίου Μαθράκ.: Ὁ γερόλυκος εἶναι ἓνα παιχνίδι ποῦ τὸ παίζουμε ἔτσι: Εἴμαστε ὀλοτρώρα καὶ μέσα εἶναι ἓνα παιδί ποῦ τὸ λένε ἄρνάκι καὶ ἀπέξω εἶναι ὁ λύκος. Μετὰ τὸ ξατρέχει ὁ λύκος τ' ἄρνάκι κι ἄμα τὸ πιάκῃ, χαλάει τὸ παιχνίδι καὶ πάει ἄλλος λύκος καὶ ἄλλο ἄρνάκι (ὀλοτρώρα = τριγύρω, ξατρέχει = κνηγᾷ).

γερολυκοφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. γερολυκοφαωμένος Πελοπν. (Βερεστ.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γερολυκοτρώγομαι.

Ὁ φαγωμένος ἀπὸ γηραλέον λύκον: Ἀμ' σπῖτι εἶν' τοῦτο ποῦ πῆρες, μωρὲ γερολυκοφαωμένε; (ἄρά).

γερόμαλλο τό, Πελοπν. (Καρδαμ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. γερός καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Τὸ καλύτερον ἔριον τῶν προβάτων.

γερομαριάζω ἀμάρτ. γερομαρκάζω Κύπρ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. μαριάζω, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ μαρκάζω.

Ἐπὶ ζῶων, γηράσκω καὶ καθίσταμαι ἀνίκανος νὰ φέρω ἀναβάτην ἕνεκα γήρατος: Ἄσμ.

Μαῦρε μου, μανρογόνате, μαῦρε μ' ἀνεμοπόα, ἦσουν πουλάριν δκγὸ χρονῶ τσ' ἐκαβαλλίτδευκά σε! τῶρα ποῦ γερομάρκασες ἐν νὰ μὲ χαραντζίσῃς

(άνεμοπόα = άνεμοπόδα, γρήγορε εις τὸ βάδισμα, χαραντζίσης = ζημιώσης).

γερομασόνος ὁ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μασόνος.

Ἵβριστικῶς, ὁ γηραλέος, ὁ ἡλικιωμένος μασόνος.

γερομελισσᾶς ὁ, ἀμάρτ. γιρουμιλ'σσᾶς Μακεδ. (Χαλκιδ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μελισσᾶς.

Ὁ γέρων καὶ πολὺπειρος μελισσοκόμος.

γερόμουλος ὁ, ἀμάρτ. γερόμουλ-λος Κύπρ. (Καλοπαναγ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά) Θηλ. γερόμουλα ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μουλος.

Γηραιὸς ἡμίονος.

γερομουνιᾶς ὁ, ἀμάρτ. γιρουμ'νιᾶς Στερελλ. (Ἵπάτ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μουνιᾶς, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ μ'νιᾶς.

Γέρων ἐρωτύλος.

γερομουριᾶ ἡ, Α.Πάλλ., Ταμπουρ. καὶ κόπαν., 7.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μουριᾶ.

Γηραιά, μεγάλῃς ἡλικίας μορέα: Ποίημ.

Ἵτίς ἐξοχὲς νὰ πᾶμε, νὰ δροσιστοῦμε 'ς τὰ νερά,

'ς τὸν ἡσκιὸ τῆς γερομουριᾶς τὰ πωρικὰ νὰ φᾶμε.

γερομουσκιᾶς ὁ, ἀμάρτ. γιρουμουσκιᾶς Στερελλ. (Ἄρτοτ. Γραν.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μουσκιᾶς.

1) Γέρων δασύτριχος καὶ ἀτμηλέτης Στερελλ. (Ἄρτοτ.)

2) Γέρων ὑγιῆς ἀκμαῖος καὶ σοβαρὸς συγχρόνως Στερελλ. (Γραν.): Κρατεῖται οὐ μπάρμπα Κώστας 'ς τὰ πονδάρια; — Κρατεῖται μοναχά; Κοτζᾶμ γιρουμουσκιᾶς!

γερομπαμπαλῆς ὁ, πολλαχ. γιρουμπαμπαλῆς βόρ. ιδιώμ. γεροβαβαλῆς Πελοπν. (Φιγάλ.) γιρουβαβαλῆς Σάμ. (Παλαιόκαστρ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μπαμπαλῆς.

Γέρων νεάζων ἐνθ' ἄν.

γερομπάρμπας ὁ, πολλαχ. γεροβάρμπας ἐνιαχ. γιρουβάρμπας βόρ. ιδιώμ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μπάρμπας.

1) Θεῖος προκεχωρημένης ἡλικίας, γηραλέος πολλαχ.

2) Ὡς προσφώνησις νέου πρὸς γηραιότερον, οἰοσδήποτε ἀνὴρ γηραλέος ἢ ὁπωσδήποτε μεγάλῃς ἡλικίας πολλαχ.: Γεῖά σου, γεροβάρβα!

γερομπασμένος ὁ, πολλαχ. γιρουμπασμένους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τῆς μετοχ. μπασμένος.

Ὁ προώρως γηράσας, ὁ ἔχων ἐμφάνισιν γέροντος.

γερομπερμπάντης ὁ, πολλαχ. γιρουμπερμπάντ'ς βόρ. ιδιώμ. γερομπερμπάντης Πελοπν. (Ἄρκαδ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. μπερμπάντης, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ μπιρμπάτης.

Σκωπτικῶς, γέρων ἐρωτύλος, γυναικοθήρας καὶ συνεπῶς γέρων ὑπόπτου ἠθικῆς.

γερομπήχτης ὁ, πολλαχ. γιρουμπήχτ'ς Στερελλ. (Ἄχυρ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μπήχτης.

Γέρων ἐρωτύλος, ἀκόλαστος, ἀσελγὴς πολλαχ.: Σοῦ εἶναι ἓνας γερομπήχτης! Πελοπν. (Κορινθ.) Ξέρ'ς τί γιρουμπήχτ'ς εἶν' αὐτός; Στερελλ. (Ἄχυρ.) Εἶνι τρανὸς γιρουμπήχτ'ς οὐ μπάρμπας! αὐτόθ.

γερόμυλος ὁ, Δ.Βουτυρ., Μὲς στοὺς ἀνθρωποφάγ., 97.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μύλος.

Παλαιὸς καὶ ἐγκαταλειμμένος μύλος.

γερομυξῆς ὁ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γερομύξης Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. μυξῆς, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ μύξης.

Σκωπτικῶς, ὁ γέρων τοῦ ὁποίου τρέχει ἡ μύξα, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιποιηθῇ ἑαυτόν, ὁ ἐνεκα γήρατος ἀσθενικὸς καὶ ἀκάθαρτος.

γερομυξιάρης ὁ, πολλαχ. γιρουμυξιάρ'ς Εὐβ. (Ἄκρ.) γερομυξιάρης Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. μυξιάρης.

Γερομυξῆς, δ βλ.

γερόνι τό, ἀμάρτ. γιορόν' Καππ. (Μισθ. Φλογ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέρος.

1) Γέρων: Ἐκεῖνὰ γιορόν' 'ναι, πολὺ γιορόν' 'ναι (αὐτὸς εἶναι γέρων, εἶναι πολὺ γέρων) Μισθ. Ἡρτεν ἓνα γιορόν' αὐτόθ. Τὸ μικρὸ ἀφίνουν το σὸ γιορόν' κοντὰ νὰ τὸ τρανήσ' (= ἰδῇ, προσέξῃ) Φλογ. Ἵ τὸ χωριὸ 'πόμνισκαν μόνου τὰ γιορόνια ('ς τὸ χωριὸ ἔμεναν μόνον οἱ γέροι) αὐτόθ. 2) Μικρόσωμος γέρων, γεροντάκος Καππ. (Μισθ.).

γερονιάζω ἀμάρτ. γερονιάζου Καππ. (Μισθ.) γιορονιάζου Καππ. (Μισθ. Φλογ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γερόνι, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ γιορόν'.

Γηράσκω ἐνθ' ἄν.: Μάννα μ' γιορονιάσεν (ἡ μητέρα μου ἐγήρασεν) Φλογ. Χερὰ χερὰ γερονιάζουμ' (χερὰ χερὰ = σιγὰ-σιγὰ) Μισθ. Ἄλλο γερονιάσαμ', τί νὰ ποίκωμ'; (ἐγηράσαμεν πλέον, τί νὰ κάμωμεν;) αὐτόθ.

γερονιανίσκω ἀμάρτ. γερονιανίσκω Καππ. (Μισθ.) γιορονιανίσκω Καππ. (Μισθ.).

Ἐκ συμφύρσ. τῶν ρ. γερονιάζω, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ γιορονιάζω, καὶ *γερονίσκω.

Γηράσκω: Δὲ γιορονιανίσκ' (δὲν γηράσκει). Συνών. γερονῶ Ἀμτβ. 1, γερονιάζω.

γερονίκικος ἐπίθ. γιρουνί'κους Θεσσ. (Πήλ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γερονίκης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

Ὁ μεγάλος τὴν ἡλικίαν καὶ σοφὸς ἀνὴρ: Ξέρ'ς τί γιρουνί'κους ἦταν!

γερονταγελάδα ἡ, ἀμάρτ. 'erodaeláda Νάξ. (Ἀπύρανθ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. ἀγελάδα.

Γηραιὰ ἀγελάς: Μιὰ 'erodaeláda ὄρασα, μὰ τόμου τὴ ξέψω, θὰ ψοφήσῃ (ὄρασα = ἀγόρασα, τόμου = μόλις).

γερονταγελιά ἡ, ἀμάρτ. 'erodaeliá Νάξ. (Ἀπύρανθ.), γεροδαίλια Κρήτ. (Λατσίδ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. ἀγελιά, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ ἀελιά.

Γερονταγελάδα, δ βλ.

